

Dolgedraaide gruwelinstallatie van zelfetalering

Theater

The Immortals, Toneelgroep Oostpool.
 Gezien: 18/10, Huis Oostpool, Arnhem.
 Tournee t/m 20/12.
 Inl: toneelgroepoostpool.nl

‘Broadcast Yourself’ is de slogan van YouTube. We geven er graag gehoor aan. Elke minuut zetten we 100 uur aan nieuw materiaal op de site. Met meer dan één miljard anderen surfen we er iedere maand heen. En dan hebben we het nog niet over de gretigheid waarmee we onszelf exposeren op Facebook, Twitter en Instagram. In een nieuwe theatrale installatie zet het theatermakersduo Suzan Boogaardt en Bianca van der Schoot het deelfenomeen op scherp.

Ruim een uur lang bombarderen ze het publiek op verschillende schermen met filmpjes. Een vrolijke tutorial legt uit hoe je van een brood een schoen maakt, een man streelt passioneel zijn gitaar, een meisje plukt M&M's uit haar navel of tekent een gezicht met haren en nagels. De onderwerpen worden steeds vreemder en de filmers vrijer. Schaamteloos zoomen ze in op eigen billen, buiken en uitwerpselen.

Bijzonder is dat het publiek live kan zien, horen en soms zelfs ruiken hoe de filmpjes gemaakt worden. Tussen de kieren van enkele rolgordijnen worden langzaam vier spelers (Suzan Boogaardt, Bram Coopmans, Marie Groothof en Floor van Leeuwen) merkbaar, die hard werken om alle

Bram Coopmans in de voorstelling 'The Immortals' bij Oostpool

FOTO SANNE PEPER

filmpjes op te nemen en live te streamen. Het publiek zit op vier tribunes om hen heen. Remco de Jong en Florentijn Bodden volgen met hun soundscape de sfeer van de beelden. Kloppende hartslagen en tikkende klokken verwijzen naar de titel. In de digitale wereld zorgen de filmpjes voor eeuwig leven.

Verder lijken de makers weinig met de beeldenregen te doen. Van interactie of een bepaalde rangschikking lijkt geen sprake. Een filmpje over het aantrekken van een latex SM-masker is volledig inwisselbaar met eentje over het knutselen van een pompon. De anarchie lijkt net even groot als in de gemiddelde timeline op sociale media. Opzettelijk misschien, maar een voorstelling zou net iets meer moeten behelzen.

Nu tonen de makers vooral een wereld

die we al goed kennen en thuis ieder moment kunnen zien. Dat roept de vraag op wat deze installatie toevoegt. Want hoe grappig, vreemd of naar de filmpjes ook zijn, op internet is het altijd erger.

De kracht van dit zogenaamde 'Visual Statement' zit aan het eind. De spelers rollen de gordijnen open en maken zichtbaar hoe ze in vier minihuis kamertjes zwoegen om zoveel mogelijk van zichzelf te uploaden. Dat ziet er plotseling triest en eenzaam uit. Het aantal filmpjes begint dan ook te wegen. Hoe meer we zien, hoe absurder de hele zelfetalering gaat ogen. En hoe langer we kijken, des te meer medeplichtig zijn wij. Voor dat volle besef blijkt een theaterzaal toch onontbeerlijk.

Joke Beekmans

